

отъ неговия баща, отъ кладенеца се даваше вода на всѣки, който поиска. Това бѣше семейна добродетель, правѣше се за себапъ. А тъй като кладенецътъ бѣше край самия пжтъ — голѣмиятъ пжтъ, който минаваше презъ Чифуткуюсу и отиваше за Кюстенджа, на кладенеца можеше да се отбие да пие вода всѣки пжтникъ, и всѣки каруцаръ можеше да напои конетъ си. Водата се вадѣше съ конь, отъ стотина метра дълбоко, но пакъ се лѣеше щедро като отъ чешма. И затуй наоколо винаги се зеленѣеше чиста мека трева, а току до самия кладенецъ една млада върба спущаше надолу тънцитъ си вейки, като коситъ на момиче.

Ето какво си мислѣше Лютфи, когато стоеше на каменната софра на кладенеца си и чакаше да поеме тежкия толумъ и да го излѣе въ улука. Той вадѣше вода вече отъ часъ и повече, а още не бѣше сварилъ да напълни двата улука, защото, както винаги, бѣше пълнилъ много котли, кофи и бжкели. Ето и Ибриямъ Чаушолу прескочи смъкнатия плетъ на двора си и тръгна нанасамъ. „Въ тая жега нѣма да отмине, а ще се отбие да пие и той вода“, — помисли си Лютфи. И наистина, още отдалечъ Ибриямъ започна да подига и да оправя съ ржка голѣмитъ си руси мустаци, а Лютфи бавно заизлива толума. Ибриямъ пи като отъ чучура на чешма, после се дръпна настрана и като пѣшкаташе издълбоко отъ удоволствие,